

George G. Echim

Echimisme

antologie de versuri
aforistice

CUPRINS

CUVÂNT INTRODUCTIV	9
UN CUVÂNT ÎNSOȚITOR, de A.I. Brumaru	13
Din cartea	
„IDENTITATE” (<i>poezii</i>)	17
Din cartea	
„ÎMPLINIRI” (<i>poezii</i>)	29
Din cartea	
„FRUMOASA CALE” (<i>poezii</i>).....	43
Din cartea	
„ZORI DE AMURG” (<i>sonete</i>).....	54
Din cartea	
„LA CUMPĂNA TIMPULUI” (<i>poezii întoarse</i>).....	68
Din cartea	
„NEÎNVINSUL” (<i>macroacrostihuri</i>)	91
Din cartea	
„ÎNTOARCEREA ÎN FIINȚĂ” (<i>poezii</i>)	93
Din viitoarea carte de	
SONETE, RONDELURI ȘI GAZELURI	120
REFERINȚE CRITICE - SELECTIV	131
GEORGE G. ECHIM -	
<i>Repere biografice și literare</i> -	199

Nihil sine Deo

PER ASPERA AD ASTRA

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

George Călinescu

Din cartea
„IDENTITATE”
(poezii)

Editura Pastel, Brașov, 2008

*

Toți am fost ce am fost
Și suntem ce suntem,
Dar nu mai suntem ce am fost
Și nu vom fi ce suntem.

*

Puterea magică a credinței
E cea mai stătătoare dintre toate,
Ea este leacul neputinței,
Ce face ca totul să se poată.

*

Aceasta mi-ar mai ușura și mie
Drumul greu și lung către departe:
Printre astre cântecul să-mi fie
Lumină peste tot ce ne desparte.

*

Vă voi ocroti de acolo, de departe,
Așa cum au făcut-o bunii dinainte...
Nu contează timpul care ne desparte,
Vom fi mereu aproape, aducându-ne aminte...

*

Voi sunteți fericirea și sensul vieții mele,
Sunteți rostul existenței mele pe Pământ;
Din suflet până în înalt, dincolo de stele,
Nevăzut, eu vouă mă închin ca unui sfânt...

*

O viață liniară n-a fost idealul meu,
Mereu am vrut să trăiesc ceva deosebit;
Fără odihnă am alergat, chiar făr' să vreu,
N-am încetat să iubesc și nici să fiu iubit.

*

În dragoste nu poți fi orgolios,
Trebuie să te apleci smerit și în căință...
Și de-ai vrea, n-ai cum să crezi că ești Hristos,
Dar dragostea îți poate aduce biruință.

*

Vin de nicăieri
Și plec niciunde...
De Dumnezeu
Și cugetul meu,
Nu mă pot ascunde...

*

Mă lupt cu viața și cu timpul
 Care fără să vreau mă împlânzesc;
 Dacă-mi lasă sau nu răstimpul
 Destul să iubesc, îndrăznesc să sper și să gândesc...

*

Înțelegător, duios și blând,
 Mergând adânc ca un scafandru,
 Găsesc uneori, căutând,
 Motive ca să fiu și tandru.

*

Aș vrea să pot să mulțumesc și eu iubirii
 Cu un mănunchi de poezii pe care să le-adun,
 Cât timp mai sunt în floare încă trandafirii
 Și cât mai am putere să iubesc ca un nebun...

*

Și din amestec de gândire,
 Din binefaceri de Dumnezeire,
 Răsare raza de lumină
 Care ființa ne-o îmbună.

*

Mănunchi de flori de dor,
 S-adapă-n amintiri,
 Pe cer nu-i niciun nor,
 Doar lacrimi în priviri...

*

Cu rugăciunile-nvățate de copil, de la ai mei,
Cu gândul curat, către Atotputernicul și către ei,
Cu smerenie mă plec și ruga o îndrept,
Către Stăpânul tuturor, Cel milostiv și drept.

*

Alerg cu mintea la izvoare,
Să-mi potolesc nesața sete,
Dar nu știu cum se face oare,
De ce m-adap, mi-e tot mai sete...

*

Cum uneori mai spuneam, eu sunt diurn,
Astrul meu e Soarele;
Intrând în noapte, fără să vreau m-adun,
Nu-mi „bat aripioarele”...

*

Iubesc, iubesc la nebunie
Femeia visurilor mele,
Doresc cu ea în veșnicie,
Să mă vrea... și să mă cheme.

*

Trăiesc așa, în chinuri și durere,
Aștept să-mi vină leacul de la Cer,
Să nu mai văd iubirile cum pier,
Dorința să nu rămână numai vrere...

*

În iubire înconjurați de la natură
Trăim tot ce-i frumos și omenesc,
Câteodată ceva sublim, ceresc;
Cu iubirea alungăm tot ce e rău și ură...

*

Nu-mi cere mai mult
decât iubirea!
Atâta doar este al meu...
Dacă mai e ceva,
pe undeva, aiurea,
Știe doar bunul
Dumnezeu...

*

Vrere e, dar nu mereu,
E putere de-a-mplini,
Dragi dorințe în curcubeu,
Oful dulce-al inimii.

Bucurii ce ni se dau
Le îmbrățișăm cu drag,
Feriți cei ce le au,
Iubiri ce le ies în prag.

*

Bucuria-mi este cu atât mai mare,
Cu cât am fost crezut a fi ce nu eram
Și sunt precum un pom cu roadele pe ram,
Iar tot ce am e luminat de soare...

*

Ca un copil mă bucur când cred că am găsit
 Câte ceva din darurile vieții,
 Că mai pot și-acum să fiu neostoit,
 Cu zvârcoliri de dor, ca-n vremea tinereții.

*

Florile,
 Ochii tăi,
 Lacrima,
 Bobul de rouă...
 Giuvaierurile mele
 În tainice ulcele...

*

Mă mir de tot și de toate,
 Acum, mereu și de-a pururi,
 Intens, înainte de moarte...

*

O umbră
 E iubirea mea de-atunci,
 Care mai umblă
 Alături de mine prin lunci...

*

Fost-am și noi tineri
 Și plini de idealuri,
 Dar într-o zi de vineri
 S-au înecat în valuri.

*

Cât aş fi de chinuit,
Nu pot să renunţ la ea,
Chiar de rămân nedormit,
Dragă mi-e dragostea mea.

*

Din haosul în care ne zbatem,
Revenim haotic în prezent;
Deşi nu ştiu de ce ne batem,
Noi facem asta permanent...

*

Tot ce-i bun şi sfânt să vă-mpresoare,
Piară răul, ori coboare în adânc pământ;
Viaţa voastră o dulce sărbătoare,
Iubirea să vă fie cel mai frumos veşmânt.

Zburde-vă inima-n toate cele patru anotimpuri,
Mereu să vă simţiţi aproape de dumnezeire,
Aşa veţi reuşi, cu aripi ca de măiestre păsări
Şi-o să aveţi parte, poate, chiar de nemurire.

*

Deşi gândim o viaţă-ntreagă,
La rostul nost' pe-acest Pământ,
Idea ne rămâne vagă
Şi ne lăsăm în grija Celui Sfânt...

*

El este tot ce fințează-n noi,
Ce-a fost înainte și va fi apoi,
Identitate nouă El ne-a dăruit,
După creație și primul zămislit.

*

(...) Seminție sfântă, ne-a zvârlit în lume,
Să le fim tați și duioase mume,
Din Grădina Maicii Domnului, Curată,
S-adapă ființa TERREI, însetată.

*

Pribegilor, primiți aici,
De ce ați evoluat invers!?
Cu vorbe mari și fapte mici,
Vă pierdeți în Univers...

*

Pretinși urmași ai zeilor dintâi,
Veți fi sfârșit prin a (re) cunoaște
Că v-am vegheat la căpătâi,
Răbdători, pentru a vă naște...

*

Se schimbă guverne, vin noi miniștri,
Impotenți... ori nu vor, e totuna;
Peste tot domnește minciuna,
Sunt unii ca alții, la fel de siniștri.